Aprendre d'altres cultures i costums

■ CARLES FOLCH
TELEADDICTE

No me n'avergonyeixo pas, de ser una de les poques persones de tot Catalunya que ha resistit gairebé tots els capítols de Veïns (Neighbours) *emesos per TV3. (Els pocs capítols que no he vist dels gairebé mil cinc-cents —ho repeteixo: 1.500— que ja han estat emesos en més de set anys ha estat per causes alienes a la meva voluntat: malaltia, feina, incorrecta programació del vídeo...) I amb el cap ben alt puc dir que he après moltes coses de la vida i els costums de la gent d'Austràlia.*

Se n'aprèn molt, amb una mica de voluntat —és clar—, de les sèries costumistes de televisió. Així doncs, de Veïns *puc dir que he après: que els australians no tenen servei militar obligatori; que els estudiants ho aproven tot en una convocatòria d'exàmens o bé han de superar la convocatòria del curs següent, perquè no tenen recuperacions; que els escolars tenen força vacances quan allà és estiu (a l'hemisferi sud, per Nadal); que els adolescents s'escapin de casa no és res de l'altre món; que el seu àmbit i els seus horitzons laborals són a Hong Kong, Malàisia, el Japó i, sobretot, els Estats Units d'Amèrica, que per a ells és com si estigués a la cantonada, truquen, hi van i en tornen com si nosaltres anéssim a Prades; que per als australians és molt més frustrant haver de traslladar-se a Nova Zelanda (una altra illa, un altre país) que a l'altra punta d'Austràlia (que és molt més lluny que les illes de Nova Zelanda); que condueixen per l'esquerra (com a país "britànic", ja ho sabeu: la reïna del Regne Unit és el cap d'estat, són part de la Commonwealth); que per als australians Europa és el bressol de la civilització i només tot un poble per passar-hi les vacances (per a ells, anar de vacances és com passejar amunt i avall per la Costa Brava: ara sóc a Calella, ara sóc a Llafranc; ara sóc a Grècia, ara sóc a Portugal)...*

D'altres sèries també n'he après força. Per exemple, amb Gent del barri (Eastenders) *puc intuir com és la vida en un barri treballador de Londres. Bàsicament, i anant per feina: el pub és el centre neuràlgic de la vida social del barri, les copes d'alta graduació alcohòlica són més aviat escarransides, les barrabassades entre veïns —homicidis inclosos— són ben aviat oblidades i perdonades...*

> M'enorgulleixo d'haver après alguna cosa de tot allò que veig per televisió (no només de les telesèries), però realment el que aprenc té a veure amb la realitat?

De la mateixa manera, suposo que els "estrangers" (fins i tot els veïns peninsulars) podrien aprendre molt de com som nosaltres, els catalans, per mitjà de les telesèries "de producció pròpia". És a dir, Poblenou, La Granja, Secrets de família, Estació d'enllaç, Nissaga de poder...

Ara bé, això em porta a dues qüestions:

a) El fracàs de Poblenou *a tot Espanya amb el passi a Antena 3 amb el nom de* Los mejores años *vol dir que a les Espanyes no van entendre la idiosincràsia catalana de la botigueta i la família i res més, o va ser culpa del pèssim doblatge? De la mateixa manera que jo no he entès mai aquesta fal·lera messetària per* Los ladrones van a la oficina, *pel Pajares disfressat de capellà postprogre ni pels de* Villarriba y Villabajo*?*

I b) M'enorgulleixo d'haver après alguna cosa de tot allò que veig per televisió (no només de les telesèries), però realment el que aprenc té a veure amb la realitat? És a dir, tots els australians viuen en barris de coquetones casetes com els de Veïns*?, els londinencs obrers perdonen les barrabassades dels veïns com si res (com a* Gent del barri*)?...; i tots els sud-americans viuen en grans cases copiades dels millors apartaments nord-americans dels anys 60, com als culebrons veneçolans, o també passen gana (espiritual i física)?*

Almenys em queda el bon gust de boca de dir que una sola veritat d'abast universal he après després d'haver malbarat massa anys davant de la televisió: Alberico Santos (l'avi patriarca de Dancing Days *—us en recordeu, de* Dancing Days*: oh quin gran goig i quina joia veure la Sonia Braga en la esplendorosa joventut i el seu nòvio fent malifetes; i els comentaris de Quim Monzó per Catalunya Ràdio...—); bé, doncs Alberico Santos va afirmar solemnement que un cavaller sempre ha de portar dos mocadors a la butxaca: un per a ell i un altre per a les senyoretes, per a casos de necessitat. Ara, doncs, ja puc dormir tranquil.*

■